

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 25 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnima se pošilja upravnistvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice hšt. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr
Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo.
Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr.,
dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Praznik slov. hvaležnosti.

Od večih strani se nam piše o prelepem praznovanju godú sv. apostolov slovanskih. Enako so storili tudi drugod, pa v našem listu nam manjka prostora, da objavimo vse dopise v tej reči. Naj stoji mesto drugih samo ta-le iz Sv. Lovrenca v slov. gorica.

Na prestolu Sv. Petra še kmalu ni sedel papež, ki bi bil Slovanom tako prijazen, kakor so sedanji sv. oče Leon XIII. Svoje veliko spoštovanje do Slovanov so pokazali posebno v prelepem pismu z dne 30. septembra 1880. V tem pismu tako navdušeno proslavljajo sv. Cirila in Metoda, da je mahoma moralo izginiti tisto zlobno, sovražno obrekovanje, ki je še more biti — iz sovrašva do Slovanov — sv. apostola dolžilo krivoverstva. Ob enem pa so sv. oče tudi ukazali, naj se njuni god praznuje po vesoljnem katoliškem svetu vsako leto dne 5. julija.

Posebno od tega časa imajo tedaj Slovenci lepo navado, da zažigajo na predvečer godú sv. Cirila in Metoda njima v čast neštete kresove. Da v tem oziru tudi mi Lovrenčani nočemo zaostajati, pokazali smo prav lepo na večer 4. julija. Vže popoldne slišali smo na Šlekar-ju, nekem gričku Sakuške občine, mogočno strelbo iz topičev. Prava svečanost, skoraj ljudska veselica, pričela se je pa še le po »Ave Mariji«. Ko se zasliši iz farne cerkve zvon, zagromijo topiči in vžge se velikanski kres. Bil je v resnici velikanski kres; kajti sestojal je iz 17 manjih. Ljudij se je sčasoma nabralo, kakor mravelj; bilo je gotovo okoli 500 duš. Za slučaj dežja postavili so vrli fantje, na čelu njim M. Zlodnjak, zelo okusno z zelenjem, cveticami in venci ozaljšano lopo. Raz njo in raz tri máje plapolale so narodne trobojnice. Nad lopinim vhom pozdravljal nas je napis, da se trdno oklenimo svoje domovine. Tudi v lopi bliščala sta nam nasproti napisa: »Gorjé mu, ki tlači slovenski moj rod« in »Bodi zdrava, domovina, mili moj sloven-

ski kraj!« Ko je bila večina ljudstva zbrana, nastopi učitelj g. R. Kosér ter navzočim v dolžjem govoru razloži življenje sv. bratov in navede uzroke, ki so nam Slovencem povod, da slavimo sv. brata. Zapustila sta nam namreč prekrasno dedščino, sv. katoliško vero, uglajeni jezik slovenski in domačo službo božjo. Po govoru zagromijo topiči in godba zasvira. Da bi pa bila v slučaju kakega požara hitra pomoč blizu, preskrbel nam je g. c. kr. poštar tako reč, s katero se lahko gasi — žeja. Kakor je pri Slovencih vselej in povsod lepa navada, da se spominjajo našega presvitlega vladarja, napije tedaj tudi pri tej priliki g. Petek Nj. veličanstvu našem premilemu in predobremu gospodu in cesarju Franju Josipu I. Zopet se razlega strel daleč po okolici in godci zasvirajo cesarsko himno, katero zbrani stojé poslušajo. Potem napije g. nadučitelj F. S. našem mil. g. knezu in škofu dr. Napotniku. Ravno isti tudi razloži po kratkem premolku pomen trobojnih trakov, katere so si bili fantje in dekleta na prsi pripeli. Po teh govorih in napitnicah jeli so se razlegati mili glasovi prelepih naših narodnih pesmij. Dolgo časa smo še potem streljali, kurili in peli; polagoma pa smo vendar začeli razhajati se vsak na svoj dom, naj si spočijemo, v jutro pa gremo v cerkev k sv. maši!

Ne morem končati, da bi vrlim našim slovenskim fantom in dekletom ne izrekel zahvale za njih veliki trud. Niso se vstrašili ne gmotnih žrtev ne dela. Pokazati so hoteli, kako naj se častita naša slovanska velikana, sv. Ciril in Metod; pokazati so hoteli sedaj, ko hočejo naši sovražniki zasejati narodni prepir med nas pohlevne ovčice, ko nam hočejo najdražji naši svetinji — sv. vero in materin jezik — vzeti, kako da naša sveta tla slovenska ljubimo. Pokazati so hoteli našim sovražnikom, da hočemo postati prosto in srečno ljudstvo in da se hočemo za naše narodne pravice tako dolgo neustrašeno boriti, dokler nas Vsegamogočni ne privede do pravične zmage!

Cerkvene zadeve.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Trbovlje in okolico. (Konec.) Ko sklene g. Hribar svoj govor, povzame č. g. prvomesnik Peter Erjavec besedo. Pridruži se polnomočno trditvam predgovornika ter razkazuje, da nimamo od sedanje vlade nikakor pričakovati, da nam spolnjuje narodne pravice. Opozorjuje vse gg. ude »podružnice sv. Cirila in Metoda za Trbovlje in okolico«, kakor tudi zbrane goste, na njih dolžnost pri občinskih volitvah delati na to, naj bo občinski odbor tako sestavljen, da bo popravil v svojem delokrogu, kar ima deželna šolska postava pomanjkljivega. Prigovarja njim, naj se polnoštevilno vdeležijo volitev. Noben naj se ne izgovarja da nima časa, ali da bodo že »gospodi« sami napravili. Voliti in sicer krščansko-narodno voliti je vsakega davkoplačevalca sveta dolžnost. Voliti pa morejo v občinski odbor može, kateri ne čutijo samo narodno, ampak imajo tudi pogum povzdigniti svoj glas, kadar se gre za verske in narodne svetinje milega slovenskega naroda. Žal, da ravno Trboveljski občini manjka takih nevstrašenih mož. Tisti, ki imajo največ upliva ter želijo, da bi se jim kot narodnjakom in prvoboriteljem pri vsaki priliki zažigalo kadilo, narodnost le na jeziku nosijo, dokler se more brez gmotne škode ali dokler je upati kakega dobička. Kadar pa je treba kaj več storiti, kakor narodno trobojnico izobesiti, kadar je treba v nevarnost postaviti svoje koristi ali vsaj žrtvovati prijateljstvo enega ali drugega nasprotnika slovenskega naroda, kadar je treba pošteno slovenski voliti, tedaj izostanejo, ali pa se tako zvišajo, da konečno ni šiš ni miš. Gotovo je na nas Trboveljčane mislil neumrljivi pesnik pevajoč:

Videl povsod si, kak iščejo dnarje,
Kak se le vklanajo zlat'mu bogu;
Kje bratoljubja si videl oltarje?

Slednjich podeli č. g. prvomesnik besedo č. g. Jerneju Bogataj. Govornik dokazoval je med burnim odobravanjem, da mora vsaka prava šola imeti poleg narodnega pred vsem krščansko katoliški značaj. Zlato pot pokazal so nam knezovladika Anton Martin Slomšek rekoč: Sveta vera bodi nam luč, materni jezik bodi nam ključ do prave omike«. Že od nekdanj si je prizadeval vsak narod. Grki, Rimljani, itd. svoje otroke izrediti in izgojiti v veri svojih prededov. Le razsvetljeni 19. vek je spoznal, da je vera v soli nepotrebna. Ko otrok prestopi šolski prag, potepta v prah sv. križ. Sedanja šola namesto gojiti, razvijati in blažiti svete nauke in vzvišene misli in občutke, katere je pobožna mati vsadila v otrokovo nežno srce, je prezira, zanemarja, še celo pobija. Ona razsvetljuje glavo, v led in kamen pa spreminja srce pripravljajoč gradivo ječam in prisilnim delavnicam.

Vsako semé rodi ob svojem času svoj sad. Tudi sad brezverske šole se že prikazuje. Ta sad je surovost, katera le po noži sega, upornost in zaničevanje božjih in svetnih postav; lahkomiseljnost, nezadovoljnost, hrepenenje po živianji in brezznačajnost. Zares »silno se nam štrinja meša, voz nam pod pot leti«. Splošnja pohvala sledila je govornikovim besedam.

Na predlog g. Hribarja bil je glasno voljen nov odbor za podružnico sv. Cirila in Metoda za Trbovlje in okolico, obstoječ iz sledečih č. gg.: Peter Erjavec, župnik kot prvomesnik, Ferdinand Roš, njegov namestnik, Anton Vetnik, tajnik, Fran Stauer, namestnik, Anton Volavšek, blagajnik, Fran Peklar, namestnik. Med posameznimi točkami dnevnega reda so prav lepo peli gorski pevci. Po uradnem delu sledil je govor govoru, pesem pesmi do mraka. Mladi podružnici, katero srčno pozdravljamo, želimo krepko rast in blagosno delo-

vanje, da bi premenila Trboveljske zemlje nemčurski obraz.

Ker govorimo o zborovanju »podružnice sv. Cirila in Metoda za Trbovlje in okolico«, ne smemo pozabiti našega g. župana. Ta gospod je letni ud omenjene podružnice, pa je omenjeni dan z zasmehovanjem in zabavljanjem zbegal več kmetov iz Pleskega in Prapretnega (prvokrat še omahljivcev ne bomo imenovali) ter je odvrnil, da se niso vdeležili zborovanja. Kmetje imajo daleč domu, toraj so v Trbovljah po božji službi čakali na zborovanje. Imeli pa so tudi opraviiti pri občinskem uradu. G. župan pa ima gostilno in uradno sobo pod eno streho in z enim vhomom, kar je gotovo neznanu okrajnemu gosp. glavarju, dr. Wagnerju, kateri tekoče leto ni več kot mesec dnij bival v Trbovljah. Kdor pa nekatere krčmarje Trboveljske fare pozna, vé, da vsak, ki ima kaj pri njih opraviiti, mora dati tudi za liter. Tudi natakariča g. župana ne dela med temi nobene izjeme. Kdor ima kaj pri občinskem uradu opraviiti, je tako rekoč tudi prisiljen, nekaj grošev v gostilni g. župana zapraviti, bodi-si, da se prikupi g. županu ali pa, ker mora čakati, ali kako drugače. Tako so tudi oni kmetje sedli k pijači, g. župan pa jim je začel pridigati, toda ne na krščanski način, ampak v liberalnem nemčurskem smislu proti sv. veri in slovenski narodnosti. In oj čuda! Veči vspeh je dosegel, kakor če vlč. g. župnik v cerkvi kaj na sree ljudem polagajo. Gosp. župan je sicer tudi nek cerkveni »šarš«, namreč cerkveni ključar, pa menda samo za to, da je namesto njega sv. Miklavž v cerkvi. Kmetje so se vrnili vsak na svoj dom. Zares sramota. Za prihodnost pa vas, dragi nepopačeni slovenski kmetje, opominjam in svarim: Gnjilo jabelko sto zdravih okuži, kdor za smolo prejema, se osmoli. Dokler ste poštenega srca ter se Boga in greha bojite, vam nikdo, tudi noben gospod do živega ne more; davkov pa vam tudi g. župan ne pomaga plačevati. Bодite toraj značaji jekleni, ne pa bahji strahopetneži!

Hribovec.

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Galicija 5 fl., Trbovlje 18 fl. 52 kr., Sv. Jurij na Ščavnici 13 fl. 30 kr., Reichenburg 22 fl., Skomarje 5 fl., Sv. Jakob v slov. gor. 13 fl., Slov. Bistrica 16 fl., Sv. Ilj v slov. gor. 16 fl. 55 kr., Šmarije 12 fl. 42 kr.

Gospodarske stvari.

Licenciranje in premiranje bikov v Ormoži.

Okrožni predsedniki našeli so letos v okraji Ormoškem 112 bikov, 4497 krav, 1795 telic in 549 volov ter do 1½ leta starih telet in sicer juncev 172 in telic 1320.

Dne 4. julija 1892 je bilo premiranje in licenciranje bikov. Prignalo se je 45 bikov, od katerih je bilo 32 premiranih in licenciranih, 10 samo licenciranih, 3 pa je ogledna komisija spoznala za plemo nesposobne.

Sploh se je ogledna komisija o bikih povoljno izrekla in priporočala, naj bi se ljudstvo s tem bolje živinoreje poprijelo, ker nam od vseh stranij preti nevarnost po trtnej uši.

Premije so dobili: 1. Bedjanič Andraž v Obrežji, 2. Zadravec Matjaž v Pavlovcih, 3. Petek Franc v Cvetkoveih, 4. Štibrč Blaž v Pušencih, 5. Kuharič Anton v Loperžicah, 6. Bedjanič Andraž v Obrežji, 7. Majcen Ivan v Jastrebcih, 8. Hanželič Franc v Hardeku, 9. Vrbanič Jurij v Obrežji, 10. Kuharič Florijan na Lešnici, 11. Lesjak Ivan v Ivanjkoveih, 12. Veselko Jurij v Sre-

dišči, 13. Rajh Alojzij v Slančej vesi, 14. Ozmec Anton v Cvetkovcih, 15. Jesih Anton pri Velikej nedelji, 16. Kandrič Gregor pri Velikej nedelji, 17. Muhič Franc v Ključarovcih, 18. Veselko Jurij v Središči, 19. Novak Sebastjan v Veličanih, 20. Bobnjar Marija v Koračičih, 21. Kikl Mihael v Šalovcih, 22. Kociper Ivan na Stanovnu, 23. Kramberger Marija v Godenincih, 24. Kosi Martin v Koračičih, 25. Kolarič Tomaž v Brebrovniku, 26. Strman Anton v Veličanih, 27. Meško Ivan pri Vel. nedelji, 28. Kovačec Ferdinand v Oslušovcih, 29. Sešerko Anton v Trgovišči, 30. Dolinšek Jožef v Sodincih, 31. Petek Franc v Samožanih, 32. Žinko Ivan v Pušencih.

Pri tej priliki se opozarja na § 16 postave z dne 9. februarija 1882 štev. 14. dež. zak., ki veleva: »Ako v kaki občini ne zadostujejo biki, koje držijo privatni ljudje za splošnje spuščanje, ima ona gledati na to, da se potrebno število bikov priskrbi in vzdržuje. Splošno pa se ima za sto krav in telic za pleme držati po eden bik.«

Kmetijski hlapeci in dekle.

Gotovo se v nobenem stanu ne toži toliko zoper družino, kakor v kmetijskem. Mogoče je, da se je v takozvanih »starih časih« godilo tudi poljedelskim služetom nekoliko boljše, pa ravno dokazano to še ni, kakor sploh onih bajk iz starih časov ne smemo pretresnodušno verjeti. Vendar pa priznamo, da je ono patrijarhalčno razmerje med gospodarji, hlapeci in deklemi obema strankama bilo na korist. A to razmerje je bilo medsebojno in ne enostransko, in le tako so bili gospodarji in družina zadovoljni.

Ko se je občevanje z mesti zljajšalo in je obrtnija se tako velikansko razvila, shujšalo se je to prejšnje razmerje, kar gotovo vsak prizna. A ravno tako gotovo je na drugi strani, da se pri hlapcih in deklah mnogokrat razposajenost, nemarnost, pijančevanje in hudobija nahaja. Iz teh razmer je pač umevno, zakaj se služabniki tako pogosto predstavljajo gospodarstvu na veliko škodo.

Vendar nekoliko kriva sta dostikrat gospodar in in gospodinja, kajti nekateri vse sumničijo in vidijo povsod le krivico, lenobo ali celo hudomušnost. In pri takih gospodarjih je le treba, da po noči ne morejo spati, da se slabo počutijo, ali pa da imajo »mačaka« — in plamen je v stehi. Da to na družino slabo upliva, je umevno. Zato pa bi bilo želeti, naj dajejo gospodarji družini ne le lep izgled v varčnosti in marljivosti, naj jih ne le v nadlogah podpirajo, temveč naj ob pravem času tudi prizanašajo in navduševaje na nje uplivajo.

Sejmovi. Dne 16. julija v Dobji in v Poličanah. Dne 18. julija na Muti, v Oplotnici. Dne 20. julija pri Sv. Marjeti na Dravskem polju, v Šmarjeti na Pesnici in v Vitanji.

Dopisi.

Iz Ljutomera. Pretekli teden je bil dan velikega veselja za vse Mursko polje. Obiskali so nas prvokrat premilostljivi knez in škof, da podelijo našim otročičem zakrament sv. birme. Pred vsem pa so jih že težko čakali prebivalci Ljutomera in okolice. V četrtek, dne 7. julija so se pripeljali od Sv. Križa. Pri Noršincih, kjer stopijo v Ljutomersko župnijo, so jih počakali banderaši v narodni noši na bistrjih konjih. Veleposestnik gospod Jožef Mursa, vodja banderašev, pozdravi premilostljivega kneza in škofa v imenu vernih katoliških, a

tudi jekleno slovenskih kmetov. Ta pozdrav je napravil tako globok utis, da so se visokemu pozdravljenecu zalesketale solze v očeh. V Ljutomeru samem je bil postavljen slavolok, pri katerem so čakali zastopniki različnih uradov, množina ljudstva in dolga vrsta šolskih otrok. Tu stopi deklica Angela Vršičeva pred knezoškofa, podari jim krasno kitico cvetličic ter jih pozdravi v imenu nedolžne mladine v najnežnejih besedah. S procesijo smo sli skozi trg, ki je bil prav lepo okrašen z zastavami in venci. In kdo je bil tisti, ki je očitno pokazal, da je veren katoličan? Kdo je bil tisti, ki je očitno pokazal svojo udanost in ljubezen nasledniku apostolov Jezusa Kristusa? Bili so edino le Slovenci. . . Zvečer pa je postajalo pred farovžem če dalje bolj živahno. Prihitelo je tje vse slovensko prebivalstvo Ljutomerskega trga. Na oknu trgovca gospoda Franca Sršena zasveti se naenkrat prekrasen transparent, ki je prav lepo predstavljal grb knezoškofa. Med tem se zbere pred farovžem pevski zbor naše čitalnice pod vodstvom gospoda nadučitelja Jož. Horvata. Tišina nastane po vsem prostoru. Čvrsta pevška grla se oglasijo in prelepa Jenkova »Molitev« donela je skozi tiho noč. Za tem zapojó še pevci tri odlomke iz Ipavčeve »Kdo je mar?« Odkritosrčno izpovemo, da še tako nismo čuli naših pevcev pevati. Veličastna pesem se je glasila krepko, da je človeku srce od veselja igralo. Posebno krasno je donel zvonki baritonsolo gospoda Šneiderja. Že med petjem prišli so mil. knezoškof in zamaknjeno so poslušali milo petje. H koncu pa so stopili v kolu ter zahvalili jih z najsrčnišimi besedami. Nepopisno navdušenje navdalo je vse zbrano občinstvo in trikratni gromovit »živio« razlegal se je po nočni tihoti tja čez zeleno Mursko polje. Nezapabni nam bodo ostali trenutki, v katerih so bivali naš prevzvišeni vladika med nami. Naša slovenska sreca ostanejo jim zvesta.

S Ptujja. (»Slov. pev. društvo«) sklenolo je v zadnji svoji seji dne 5. t. m. o priliki »Velikega koncerta«, dne 14. avgusta 1892 v Šoštanji, najeti posebni vlak iz Celja v Šoštanj. To zadevo izročil je odbor g. Hribar-ju v Celji s prošnjo, naj skrbi za to, da bode vlak na vsak način ob 9. uri predpoldne v Šoštanji. Ob 10. uri je sv. maša in po maši skupna pevška vaja. Po pevski vaji je obed, po obedu društveno zborovanje. Koncert s sodelovanjem vojaške godbe se počne točno ob 4. uri popoldne. Pele se bodo vže večkrat po časnikih razglašene pesmi: Mešani zbori: Volarič: »Grajska hči«; Foerster: »Ljubici«; in Vilhar: »Domovini«. Moški zbori: Nedved: »Avstrija moja! Nedved: »Venec slovanskih pesmi«; Foerster: »Gorenjski slavček« s spremljevanjem godbe. Zagotovljeno nam je tudi sodelovanje »Ljubljanskega in Celjskega Sokola«, ki se bodeta po došlih poročilih slavnosti korporativno ndeležila. Ves slovenski svet opozarjamo tem potom še enkrat na našo slavnost ter ga pozivljemo z vsemi močmi delovati na to, da bode slavnost vredna družica onim, s katerimi se ima vže društvo ponášati. Vabimo Vas slovenska inteligencija, vabimo Vas slovenske kmete in kmetice, pridite od vseh strani v skupno razveseljevanje, da si razvedrimo duh naš po napornem delu, da si tukaj pridobimo novih močij in da pokažemo, kaj zamoremo z združenimi močmi. Odbor.

Iz Dunaja. (Razglas.) Gledé na slovensko ferijalno društvo »Sava« v Ljubljani se nam piše: Osnovni odbor novopotrjenega društva sprejema pričenni s 1. julijem t. l. člane po določbi § 4 dr. p. lit. b, c, d in e, ki slove: b) Ustanovnik postane, kdor plača na enkrat vsaj 10 gld. v društvene namene; c) Podpornik je vsakdo, kdor plača vsaj 2 gld. na leto v društvene namene; d) Starešine so absolgovani slovenski velikosolci, ki plačajo vsaj 2 gld. na leto; e) Redni člani mo-

rejo biti slovenski velikošolci za čas svojih ukov in abiturijentje. O prispevkih rednih članov določa § 8: c) Vsak redni član ima dolžnost, da plača na leto 1 gld. udnine, na novo vstopivši razven tega še 1 gld. vstopnine v društveno glavnico. Nadalnje doneske določa občni zbor. Redni član, ki si hoče naročiti čepico, naj to javi z mero vred. Kdor želi pristopiti društvu, naj blagovoli to javiti osnovalnemu odboru do 15. julija na Dunaj, pod naslovom: VIII. Wickenburggasse 12, po 15. juliju pa v Ljubljano. Osnovalni odbor.

Iz Vojniške okolice. (Narodne in cerkvene stvari.) Veliko hvaležnost in spoštovanje smo dolžni našim mnogozaslužnim domoljubom, duhovskega in svetnega stanú, da so si prizadeli in nam ustanovili »Kat. polit. društvo Edinost«. — Veliko truda, požrtvovalnosti in dobre volje je bilo treba, da se je zamoglo ustanoviti v sredi najhujših nemčurjev, v sredi največjega nasprotstva. Vsak razumnik lahko sprevidi veliko korist takih društev. Prvič se dobi za malo svoto denarjev zadosti raznih časopisov in knjig, ki pripomorejo k potrebnim izobrazbi; drugič se napravljajo shodi in zbori, pri katerih se kmetsko ljudstvo z govori podučuje in za narodno stvar navdušuje, potem pa tudi poštene zabave ne pomanjkuje. Pristopimo torej obilno k našemu društvu »Edinost«; postavljeno je na katoliško stališče. Želeti je, da bi postal Vojnik središče narodnega življenja ne samo za Vojniško, marveč tudi za sosedne župnije. Sicer se je prva navdušenost za narodno stvar že v marsikaterem kraju, žal, ohladila, naj bi se to pri nas ne zgodilo! Imamo še veliko narodnega dela in hudi boji nas še čakajo, preden bomo popolnoma vrgli naše nasprotnike ob tla; pa pogum velja! Bodimo brez izjeme vsi za dobro stvar vneti in delavni, vsak po svojih močeh, bodi-si duševno ali gmotno, v besedi ali v djanji. Povsod so sicer težave in zapreke, pa ne bodimo malosrčni, saj imamo preštevilne dokaze, ako se ozremo po naši domovini, da delo slov. domoljubov ni zastoj. Posebno pa se moramo držati vsi vodila: »Nemčurjem ne krajcarja več!« To bo najboljšo sredstvo, da se kmalu rešimo nemškega gospodstva in postanemo svobodni na svojih tleh. — Kakor so pa tukajšnji Slovenci vneti za narodnost za napredek in izobrazbo, tako mislim, da tudi, kar zadeva cerkvene stvari, ne bodo malomarni. Skrajni čas je že, da bi se postavila nova cerkev, na katero je bil že pred par leti temeljni kamen vložen. Mislim, da ni v celi škofiji tako potreba nove hiše božje, kakor tukaj. Ne samo, da je domača župnija velika, marveč tudi iz sosednjih veliko ljudstva prihaja. Sedanja cerkvena komaj za polovico ljudij zadostuje; ako bi hoteli vsi farani ob nedeljah svojo versko dolžnost izpolniti, pa bi jim pri najboljši volji ne bi bilo mogoče. Se ve, da za tako veliko podjetje je potreba združenih močij, ako se vsak svojega mnenja strogo drži, se ne da nič storiti. Le v edinosti je moč. Bodi tedaj naša zastava, kadar se gre za dobro stvar: »viribus unitis!«

Od Sv. Petra pri Radgoni. (Naša cerkev.) Kdor je videl našo župnijsko cerkev pred tremi leti in jo obišče zdaj, ne spoznal bi je: vsa je nova in jako okusno ozalšana. Delo večih let je — hvala Bogu — dovršeno. Ko so naš č. g. župnik dobili župnijo, hotel jih je nekdo postrašiti s tem, da jim je živo opisal prerevno našo farno cerkev. Odgovorili so mu: morda pa se bo dala cerkev povekšati in prenoviti? In to se je zdaj z božjo pomočjo zgodilo. Cerkev je že več časa čakala, »olepšana kakor nevesta na svojega ženina«, svojega višjega pastirja. Celo drugače so tedaj zdaj dne 5. julija mil. knez in škof ocenili našo župnijsko cerkev, ko so jo imenovali laskavo: »rožico cerkev lavantinske škofije«. Mi se pa veselimo svoje nove župnijske cerkve, in vsi dobri se veselijo z nami. Č. g. duhovni svetova-

lec A. Belšak bodo pa s časom tudi na ves trud in na vse zapreke pozabili, ker jim glas vesti pravi, da so delali in trpeli za čast hiše božje. Že bodo tri- in večkrat prekopani, a bela cerkvena bode na Peterskem griču še vedno prepevala slavo našega gospoda župnika. Kar nas je vaših, vam vdanih župljanov, vam č. g. župnik, poljubimo roko za novo cerkev, katero ste nam postavili. Vsaka dobra stvar pa ima tudi svoje sovražnike in tudi pri nas so bili prav do zadnjih dni tu in tam nasprotniki, ki so vsak čas pokazali svoje roge, a so s tem le svedočili, čigavega rodú so in pokolenja.

Iz Slov. goric. Evo Vam, častiti bralci, dveh imenitnih nemških pisem, sad nemčevanja v šolah. Koliko je v njih pogreškov, sodite sami! Prvo se glasi: Löbliche Hochwürdige Pfarante . . . Die Gefertigte Gemeindeamte Bitet Zwei Mahlige Zum Verlautbarung — Kundmachung Es wird himit Bekant gegeben das die Inpfung in Hause des Herren . . . in . . . am . . . Vorgenommen werden. Sternktabgestraft werden. Gemeindeamte . . . Živio tak župan! Drugo pa je tako-le: Ich Bite mein Libe Birge meister niht Her geben Tischrift Fir mei Frau N. N. siehat 200 gelt Kstulen ire man Fon Sbakase wuhe si ist ein Betriegerin Fon ire man Herauf ih febite ire Bos hergeben mein ahtos Wol. — Vidite, bralci, to Vam naj bere Peter ali Pavel in še ne bo zamogel razumeti, še manj paposloveniti. Zatoraj pišite raje slovensko, lepše Vam bo glava stala in tuji Vas ne bodo zaničevali in se Vam smejali. Pogumno naprej! —k—

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Avstrijsko. V ponedeljek so v državnem zboru vzeli načrte postav za nove denarje v razprave. Govorilo se bode pač veliko o njih, toda ne dvomimo, da dobi na konci vlada večino za svoje načrte. Iz kluba nemške levice in istotako iz kluba konservativcev smejo gg. poslanci, če jih je volja, glasovati tudi zoper načrte. Nekaj jih stori to gotovo, ali njih bode manjše število. Mladočehi pa so vsi po vrsti zoper nje, iz kljubovanja, ne pa iz stvarnih uzrokov. Klub poljskih poslancev je ves za načrte in je vodja kluba, vit. Javorski ostro grajal nemško levico, ker je vočigled na te načrte pritiskala na grofa Taaffe, naj se oklene nje ter pretrga zvezo s klubom konservativcev. Gospodo na nemški levici so vzbodle te besede prav neljubo; kajti iz njih izpoznajo, da Poljaki ne marajo zveze z njo, z nemško levico.

Štajarsko. Postava deželnega zbora, vsled katere plačuje dežela stroške za svoje ljudi v bolnišnici v Kahiri, je dobila najvišje potrjenje. — Nemški nacionalci strašijo še venomer s shodom planinskih Nemcev v Gradci; na njem bi neki odločno ugovarjali vladi, ker krši nemškemu ljudstvu pravice, deli jih pa Slovencem kar na kupe. Oj te radodarne roke!

Koroško. Nemški liberalci postavijo bojda pokojnemu knezoškofu dr. Fundru spomenik v njegovem rojstnem kraju, v Greifenburgu; storijo pa to vidno iz nagajivosti zoper Slovence in brž tudi zoper sedanjega knezoškofa dr. Kahna. — Državna sodnija je ovrgla razsodbo ministerstva, po kateri bi podružnica sv. Cirila in Metoda v Beljaku ne smela prirejati poučnih govorov in gledišnih iger. Poslej tedaj sme ona to storiti in ji okr. glavar ne sme več braniti. To peče sedaj gospodo pri dež. vladi v Celovci.

Kranjsko. Deželni predsednik, baron Winkler stopi neki v jeseni v pokoj ter se preseli v Gorico, v

svojo domačijo. Na njegovo mesto pa pride, kakor se govori, dvorni svétnik grof Chorinsky iz Gradca. Tega bomo pogrešali v Gradci, barona pa v Ljubljani. — V prvo latinsko šolo se je v Ljubljani že sedaj vpisalo 218 učencev in pride še jih v jeseni gotovo znatno število. Učencev torej ne manjka, ali bi torej ne bilo dobro, če se vzbudi na novo gimnazija v Kranji?

Primorsko. Na veliko jezo laških kričavev nadškof dr. Zorn niso prepovedali slov. pridige v Ločiči. Sv. cerkev je pač varuhinja vsake pravice. — V Gorici so si slov. uradniki osnovali posebno društvo, da si pridobivajo živil za zmerno ceno.

Tržaško. V Trstu moledujejo sedaj, naj jim e. kr. vlada pomaga vzdrževati javno skladišče. Gospóda, ki ima z njimi opravka, bi pa lahko sama v tem kaj storila, ko bi nastavila manj laških uradnikov, toda tacih kričavev ji je treba. — V slov. ljudsko šolo, ki jo vzdržuje društvo sv. Cirila in Metoda, hodi nad 400 otročičev — znamenje, da je v Trstu treba slov. šole.

Istersko. Posl. Spinčič se je pritožil pri drž. sodnji na Dunaji zoper njegovo odstavljenje, toda pri sodnji so rekli, da nimajo pravice, soditi v tej stvari. Sedaj še kaže njemu torej samo počakati, kaj reče drž. zbor k odstavi. Skorej gotovo se izreče le-ta zoper njo.

Ogersko. Kakor na Dunaji, tako stojé sedaj tudi v Budimpešti postave o novem denarju v razpravah drž. zbora. Razložek pa je ta, da ima ogerska vlada lahko delo, ker ji je večina vselej pokorna. Zato bode vsa razprava tudi v kratkih dneh pri konci.

Vunanje države.

Rim. Sveti oče Leon XIII. so imeli v ponedeljek veliko konsistorije t. j. zborovanje kardinalov rimske cerkve. Pri tacih nagovorijo sv. oče kardinale z veliko slovesnostjo in ima tak nagovor vselej tudi pomena več ali manj za celo katol. cerkvo. Tako je bilo tudi v zadnjem zborovanji, beseda sv. očeta je veljala Kristofu Kolumbiju.

Italijansko. Vlada kralja Umberta ima sedaj nekaj mirú, ker ni zborovanja v Rimu; zato pa se pripravljata tembolj na jesensko zborovanje, kajti dotlej mora pokazati, ali hoče in zna spraviti temo iz državnih blagajnic.

Francosko. Glasoviti Ravachol je umrl v ponedeljek pod sekiro ali guiletino. Ni mu djalo žal zločinstev, katera je storil. * Kakor norčevaje je vskliknil, predno je padla sekira: naj živi republika! — Vlada se je odločila za veliko razstavo leta 1900 in sicer zato, da prepreči enako v Berlinu. No do tega leta se spremeni še lahko marsikaj.

Belgijsko. V sedanjem državnem zboru se odloči, ali in kako dobijo ondi splošnje volilne pravice. Veliko ljudij še je v dvomih, če sploh pride do teh pravice, kajti nevarne so in nepotrebne ob enem.

Angleško. Kakor je sedaj blizo že gotovo, dobi v novih volitvah Gladstone in njegova stranka večino in tedaj mora sedanje ministerstvo vzeti slovo, ali Salisbury loči se težko od te časti, zato še napenja vse sile za svojo stranko, naj ne izgubi večine. Ali mu bode še mogoče?

Nemško. Bismark biva v Kissingu in uni dan je kacih 500 Virtemberžanov prišlo ga gledat in to je starca tako razveselilo, da je pa zopet »blebetal«, kako slabo da se gospodari sedaj v Berlinu. Za njega pa se ve, da je bilo vse boljje! — Zastopnik pri papeži, pl. Schlözer gre v pokoj in nihče ne pride, kakor se pravi, na njegovo mesto v Rimu.

Rusko. Ob reki Volga razširja se kolera in pravi se, da je že tudi v Moskvi ta nesrečnica. — Po nekaterih krajih tudi letos niso pridelali toliko žita, da bi

ga imeli za jesensko setev. Treba bode vladi skrbeti jim za žito.

Srbsko. Kralj Aleksander se je odpeljal na Nemško, v kopališče Ems; ondi se snide s svojim očetom ter ostane pri njem kake štiri tedne. Tudi svojo mater, kraljico Natalijo hoče mladi kralj še to leto videti.

Tursko. Poslanik v Belemgradu, Feridun Bey jo je potegnil od ondi doli v Novi Sad, pravi, da zato, ker vlada v Belem gradu ne skrbi dovolje za-nj, da ni varno za življenje. Tako hudo pač menimo, da ni, ali nekaj je že na tem begu.

Amerika. Pri mestu Sanfrancisko je razletela v ponedeljek tovarna, v kateri se dela strelivo. Vse hiše, kar jih je bilo blizo tega poslopja, so se podrle; 180 delavcev pa je pokopalo. Bili so iz večine kitajskega rodú. — V Ameriki biva sedaj 46 slov. duhovnikov, toda v krajih, kjer so Slovenci, je jih le kacih 8, drugi so pri drugih narodih.

Za poduk in kratek čas.

Spomini iz jutrovih dežel.

Piše F. S. Šegula.

(Dalje.)

Brž, ko je naša družba dospela do piramid, predstavi se stari šejk Abdalah, z njim njegov sin. Ta dva odločita, kdo drugih beduinov sme tujce spremljevati. Bakšiš vzame Abdalah sam. Jaz sem hotel na vrh prve piramide. Poprimeta me dva beduina za roke ter peljata urno od stopinje do stopinje, ki je vsaka čez meter visoka. To pač ni prijetno plezanje. Dva vzdigujeta, eden je pripravljen še rivati, štrti neprenehoma vrč smrdljive vode ponuja. Tako je trajalo skoraj eno uro. Z vrha je čudovit razgled. Na izhod krasna planjava, na zahod siva plan in sivo nebo, na jug se vrstijo druge piramide. Kaj veličastnega srce tukaj navdaja, pero ne zamore popisati.

S piramid navzdol se mora skakati od stopinje do stopinje, včasih po dva metra visoko. Pri tem se nanslanjam na beduinovo ramo, ki je bosonog naprej skočil, ali roko mi zanesljivo trdno drži. Stopnice so jako poškodovane. Bakšiš — bakšiš, je bila edina misel teh revnih ljudij. Dal sem in imel sem mir in spoštovali so me in skazali vsako prijaznost. Grobne celice kraljev v piramidah so čuda stavbarskega mojsterstva. Vhod je mogoče le z vsklonjenim telesom in zelo težaven radi vročine, ki hoče tu človeka zadušiti, in ker so hodniki temni, polzki, ko zrcalo, brez špranj, ter peljajo navzgor, navzdol.

Čez drobni vroči pesek, da se noga globoko vdira, šel sem ogledat visoke kamenene podobe — Sfinks. Hor-em-Chu ga imenujejo stari hieroglifni napis, in je še veliko starji, ko piramide same. Sfinks je iz enega samega porfir-kamena izdelana pošast, levovo ležeče telo s človeško glavo. Gleda na izhod. Od glave do zemlje meri 25m, uho je 1.37m do'go, nos 1.70m, usta 2.32m široka, obraz 4.15m na široko. Telo od parkljev do repa meri 50m in je većinoma v pesku pokopano. Glava je verjetno podoba onega vladarja, pod katerim je nastal spomenik. Vojaki, baje tudi Napoleonovi so s kanoni vanjo streljali mesto tarče, ter lice nekoliko poškodovali. Le oči navzgor povzdignjene so strašno gledati.

Kaj je namen te kamenene pošasti? Sfinks je po starem razlaganji pomen vzhajajočega solncea, nove luči, ki brani pred³temo smrti. Tudi pospešuje Sfinks rodovitnost in brani pesku polja zasipavati. Po moji misli pomenja pač mejo med življenjem in smrtjo, med rodovitno in mrtvo zemljo puščave.

Najbrž je kralj, katerega predstavlja, pokopan v bližnjem granitnem tempelju. Ta je postavljen iz rezanega kamena, iz 5—6m dolgih kosov granita, alabastra in sienita; star gotovo 6000 let in se vidi, ko bi bil nedavno postavljen. To je za večnost delano, v kotih ne segata dva kamena skupaj, marveč koti so iz celega izsekani. Kakor je Sfinks do glave, tako je tempelj. Beračdrviš, ki se sam imenuje gvardijana, zahteva bakšiš. Tempelj obstoji iz velikih dvoran ter malih grobnih celic. Čudne misli tu človeka obdajajo! Koliko staroverske goljufije, egiptovske copernije bilo je priča to zidovje! Minilo je brezverstvo, luč vere vlada zdaj svet. Zidovje to pa še stoji in bode stalo in čakalo, da Nazarenski še tu ustanovi svoj sedež!

Konec je preglejevanja. V hladni duplji groba nam pripravi dragoman zajutrek: kuhano jajce, sir, ribe, mrzlo tetelino, pomeranče, črno kavo, vino in dragoceno Mariborsko pivo. Mladi Abdalah sedi poleg nas s podkrižanimi nogami in imam čas ga to in ono izpraševati. Vina in piva se brani zvest svoji postavi, vzame le kruha in sira. Ponosno pripoveduje, da je njegov oče šejk t. j. župan čez 6000 mož, kateri so mu v vsem pokorni, in da je sila bogat. Stari Abdalah ima baje do 3 milijone frankov zlata pokopanega v zemlji, ki si ga je nabral od tujcev. Kazal je tudi priporočilno pismo carjeviču Rudolfa. Na vprašanje, ali bo on naslednik svojemu očetu šejku, ne odgovori, marveč k nebu pogleda rekoč: »Alah je naš gospod!« Sin Abdalah je star kakih 26 let, jako pameten. Poskušal je tudi začrčkati svoje ime v moj dnevnik, ali žalibog ni se mu posrečilo.

Okoli piramid so tri vasi, skupno Kafra-il-Biduan (vasi beduinov) imenovane. Kolibe so iz blata in kamena napravljene. Po zajutreku razodenem željo, videti od znotraj beduinsko kočo, na kar me uljudni Abdalah sin povabi v svoje, na novo postavljeno stanovanje. Štiri stene iz kamena in neometane stene, z deskami zgoraj zakrite, to je — salon. Mize in stola se ve, da ni. Vsedemo se na razprostrte rogoznice na zemljo in prekrižamo noge, kakor se pač najbolje kateremu posreči, Abdalah pa ponuja cigarete in gosto črno kavo.*) Ženo se ve, da je skrtil pred nami. Gorje, če bi se pokazala tujcu, odposlal bi jo za vselej ali zabodel.

Tako minil je čas, in prepozno smo pomislili, da ni mogoče več priti od 11—12. ure čez Nilov most v Kairo, ker se v tem času vzdigne, da zamorejo večje ladje skozi. Obed je zamujen, podamo se tedaj v bližnji »hotel Men«, imetje angležkega lorda Lock-Kinga, kojemu sliši vse polje od vasi Gize do piramid, v obsegu deseterih angleških □ milj.

O poldan odhajamo! Solnce sila pripeka (50°C). Ob cesti na starodavnem podrtim kamenenem stebru pa leži stari Abdalah na trebuhu. Ko mačka vskoči, nam nasproti hiti, ter se s pravo orijentalno uljudnostjo od vsakega od nas poslovi mu roko stiskaje, potem pa še zopet mirno vleže na žgeči kamen,

Z Bogom tudi ve piramide, z Bogom! Ne, videl vas ne bodem nikdar več, ali često bodo moje misli še nad vami, često bo duh moj vzletel k piramidam, kjer faraonov slavnih spé kosti!

Otožnega srca gledal sem na jug, odkoder so me pozdravljale zanimive Sakaranske piramide. Ni časa! Tam je tudi svetoznana kopelj v puščavi, Helouan, koje mleku podobna, žveplena voda, kakor modro oko iz bledega obraza proti nebu zre.

Smešnica. Sodnik: »Vi ste tedaj oni lopov, ki je v krčmi pri županovih ukradel celo pleče?«

*) Kava se po arabski šegi s sladkorjem vred prekuha ter hitro nalije. Vseda se še le v šalici, ki se pred gosta postavi. Ker so šalice malo večje kot krojačev naprstek, se kava večkrat dolije.

Tat: »Dá, gospod sodnik, res je, da sem ukradel pleče, tega tudi ne tajim, a samo to prosim, da bi pomislili, da sem bil strašno lačen in pleče je tako lepo izgledalo in prijetno dišalo; kaj stavim, ako bi bili Vi v moji koži, bog me, da bi tudi Vi to storili.« A. K.

Razne stvari.

(Najvišje darilo.) Nj. veličanstvo svitli cesar je daroval za zvonove župnijske berkve M. D. v Kostrevnici 60 fl. iz lastnega premoženja.

(Zaroka.) Nadvojvodinja Margareta Sofija, starša hči nadvojvode Karola Ludovika, se je zaročila z vojvodom Albrehtom Virtemberškim. Le-ta postane brž kralj Virtemberški, nadvojvodinji pa so svitli cesar strije.

(Častni naslov.) Mil. knezoškof so imenovali č. g. Antona Lacko, župnika pri Sv. Križu na Murskem polju, za duhovnega svetovalca lav. škofije.

(Okr. zastop) v Celji je imel dne 9. julija občno zborovanje. C. kr. notar, g. Lovre Baš je poročal o prihodkih in stroških okraja in se vidi iz njegovega poročila, da je okr. zastop prihranil lani 10.551 fl. 99 kr. Njegovo poročilo vzelo se je pohvalno na znanje. Več o tem zborovanju priobčimo v prihodnjem listu.

(Imenovanje.) Na c. kr. gimnaziji v Mariboru je postal g. Blaž Matek, doslej začasni učitelj, redni učitelj za računostvje v nemškem in slovenskem učnem jeziku. To imenovanje vzamemo z veseljem na znanje.

(Slovesno slovo.) Gosp. dr. Artur Steinwender, ravnatelj na c. kr. gimnaziji v Mariboru, pride na enako mesto v Gradec. Vsled tega so vzeli večeraj dopoldne profesorji in učenci od njega slovesno slovo. V lepo okinčani dvorani je profesor veronauka, vč. g. dr. Pajek, povzdignil v izbrani besedi zasluge g. ravnatelja, sedmošolec J. Hohnjec pa ga je v imena učencev zahvalil za njegovo očetovsko ljubezen. G. ravnatelj jima je ljubeznjivo odgovoril in učenci so h koncu zapeli cesarsko pesem.

(Častno občanstvo.) Občina Sv. Lovrenca na Dravskem polju je imenovala na predlog župana gospoda Jakoba Jurič soglasno čč. gg. dr. Ivana Mlakarja, profesorja bogoslovja v Mariboru, svojega rojaka in Mateja Slekovca, župnika pri Sv. Marku nižje Ptuja, nekdanjega kaplana, za svoja častna občana. Diplomi ste jako lepi iz naše domače tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

(Dijaški kuhinji) v Mariboru je daroval gospod Pavel Simon, tajnik posojilnice v Mariboru, 5 in gosp. Anton Švare, posestnik v Biši, je poslal nabranih 6 gld.

(Šolski sklep.) Pri čč. šolskih sestrah v Mariboru bode sklep šolskega leta v soboto, ročna dela šolaric, jako zanimiva, razstavljenata pa so od večeraj tje do sobote.

(Na c. kr. gimnaziji) v Celji so bile dne 30. junija 1. ter 2. julija zrelostne skušnje. K. Rogozinski in Jože Tomišek sta dobila odliko, 14 drugih prestalo je skušnjo srečno, dva pa jih dopolnita po počitnicah iz enega predmeta.

(Birmancev) je bilo letos v Ljutomerski dekaniji 3409 in sicer pri Sv. Petru 559, pri Sv. Križu 681, v Ljutomeru 1019, pri Mali nedelji 264, pri Sv. Juriji 617 in 329 pri Sv. Antonu v slov. goricah.

(Ljudske šole.) Ljudska šola v Konjicah se razdeli v dverazredno nemško in petrazredno slovensko in isto se izvodi tudi v Slov. Gradci. Kolika nespamet!

(Steklina.) Po občini Velike nedelje sta se te dni dva stekla psa klatila ter je eden več kokošij, drugi pa je ogrizel kravo in nekaj svinj na paši. Eno mrcino je lovec J. Skorčič ustrelil, druga pa je potegnila v goščo.

Izoborno
proti
bolezni
želodca

Štajerska
deželna

Naj-
boljša
svežina
pijaca

Rogaska
Tempeljska
in
Styrijska slatina

vedno sveža napolnitev v novem
natakalnem preduhu, kamor se sla-
tina naravnost izliva.

Dobiva se: Pri slatinarstvu v Rogatcu-
Slatini, kakor tudi v vseh prodajalnicah
mineralnih vod, v specerijskih prodaj-
alnicah in droguerijah, ki so na do-
brem glasu. 4-5

Gasilnice

vsakovrstne velikosti in stroja, s pristop-
nimi ventili, najizvrstnejše delane, in
velike moči za brizganje, prilične sre-
njam, mestom, trgov in njihovim gasil-
nim društvom.

Brizgalnice

na kolesih, nosljah, v putah za vrte,
Vodonosnike

razne sestave, najboljše cevi iz konop-
nine, gumija, za sesavanje vode ali za
napeljavanje vode, dalje vretenice in
tehtnice za ove cevi, kakor tudi drugo

orodje gasilcem potrebno

priporočuje po najnižji ceni proti 5let-
letnemu poročstvu

Albert Samassa,

c. k. dvorni zvonar in fabrikant
strojev in gasilnega orodja
v Ljubljani.

Srenjam in gasilnim društvom
dovoli se plačevanje v rokih. Po-
drobne cenilnice dopošilja brez-
plačno in franko 5

**Kopališče in vodozdravilnica
v Kamniku
na Kranjskem.**

(Postaja lokalne železnice Ljubljana-
Kamnik.)

Zdravljenje po načinu župnika
Kneippa

pod vodstvom specialnega zdravnika,
ki ima spričevalo sposobnosti od vlč. g.
župnika Kneippa, pri katerem je dalje
časa praktical in je potem skoz dve
leti vodil jako obiskano zdravilišče po
Kneippovem sistemu, ter je najboljšje
vspehe dosegel, kar kažejo mnoga za-
hvalna spričala.

O zavodu in stanovanjih daje po-
trebna dotična pojasnila

3-3 Vodstvo zdravilišča

Proda se posestvo

v Košnici blizu Celja, ki meri 8 oravov
416□ sežnjev, z lepo hišo in lepim sadnim
drevjem pod roko.

Vse drugo izve se v pisarni dra. Jožef
Serneca v Celji. 1-2

Učenca, poštenih starišev, vsaj
16 let starega, zdravega
in marljivega sprejme takoj pod dobrimi po-
goji Ivan Raušl, usnjarij pri Sv. Juriju ob
Ščavnici. 1-3

Tovarna

7-15

J. Weipert & sin v Stockeravi

priporoča vsakovrstne lastne gospodarske naj-
bolje in novejšje stroje, kakor vitla, mlatil-
nice, rezalnice za sadje, stiskalnice, mline
in vse rezervne dele itd. po celo nizki ceni.
Plačilo na obroke. Potovalnih agentov ne po-
šiljamo in zavolj priročnosti je naša vzgledna
zaloga pri gospodu **F. Pišek v Hotinji
vesi** (bei Kranichsfeld.) Stroji se pošljejo
franko in 14 dni na poskušnjo. Ceniki zastoj.

Zahvala.

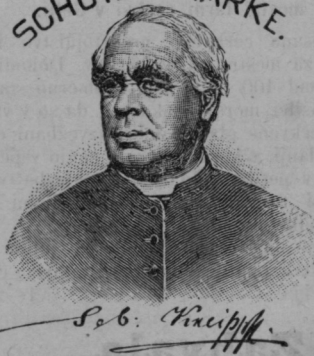
Podpisani bil sem pri banki „Slaviji“ zavarovan dve
leti. Dne 28. pretečenega meseca me je zadela nesreča,
da sem pogorel. Že dne 1. julija prišel je naznanjeno škodo
cenjevat gospod generalni zastopnik **Ivan Hribar
iz Ljubljane** sam in že danes — tedaj tretji dan
po cenitvi — dobil sem do zadnjega krajcarja izplačano
vso zavarovano svoto kot odškodnino. Štejem si torej v
dolžnost, da to vseskozi pošteno ravnanje banke »Slavije«
javno razglasim ter da ta pošteni domači zavod vsakemu
najtolepeje priporočim.

V Bukovljah pri Konjicah, dne 4. julija 1892.

Franc Fijausch, m. p.

Anton Sattler, Fran Reddi,
priči.

SCHUTZ - MARKE.

Kdor hoče uživati **dobrote edino prave**
— ne na pol sožgane in polne slaja, ki v ustih ostane

Kneipp-ove sladne kave

naj kupuje le blago v **rudečih** štirivoglatih zavitkih
bratov Ölz z varnostnimi markami: **podobo**
in **ponvico.**

Ako se jej primeša nekoliko

11-30

Ölz-ove kave,

katera je **najboljši** in **najizdatnejši** dostavek
h kavi, dobivaš po **ceni redilno kavo**, katera
presega navadno bobovo kavo.

Bratje Ölz, Bregenz

od vlč. g. župnika Kneippa edino pooblaščenata tovarna
za sladno kavo na Avstrijsko-Ogerskem.

Specijalne tovarne za

SISALJKE TEHTNICE

vsake vrste.

za vse svrhe.

žlebe v vsaki velikosti. 14-20

Commandit-Gesellschaft für Pumpen- und Maschinenfabrikation

W. GARVENS, Wien, I., Wallfischgasse Nr. 14.

Zapisniki brezplačno in franko.